

Hora de Joglar, cançó per cançó

Els garrotxins publiquen el seu segon disc, "Present" | Swing i música balcànica es combinen en les 12 cançons del nou treball que desgranem una per una

Hora de Joglar | Adrià Nebot

El mestissatge d'**Hora de Joglar** aterra de nou apostant pel swing i la música balcànica al seu segon disc, *Present* (RGB Suports). A la gala dels Premis Enderrock 2017 el podrem escoltar en directe per primera vegada, i a Enderrock.cat el grup ens desgrana què trobarem a cadascuna de les cançons.

"Tot és poc": "Amb aquesta cançó convidem a prendre el present com a un punt de partida de les nostres vides. Segur que tothom hem pres decisions equivocades, però tot plegat forma part d'un aprenentatge que no s'ha d'acabar mai, perquè és la vida mateixa. 'Fem com si no existís camí, fem-ho bé, fem-nos-hi mal', cantem. Ho volem transmetre, això sí, d'una manera despreocupada, mirant de treure ferro a coses que, quan t'hi pares a pensar, sovint no tenen tanta importància. I ho fem a ritme d'un swing ben joglaner".

"Terra": "És la segona cançó del disc. És una crida a la necessitat de cuidar el nostre entorn natural davant les continuades agressions que pateix. Una presa de consciència a cuidar el que ens ha donat l'existència; un acte de justícia vers qui ens ha cuidat a tots nosaltres de manera incondicional al llarg de les nostres vides. Volem estimar la terra com ho fa ella ('ser conscients d'on som i que som allò que fem...'). La lletra és al·legòrica, però transmet aquest missatge de respecte i amor a la natura. El caire positiu del tema l'acaba de donar una melodia d'aire balcànic fusionada amb ska".

"Migrant": "La humanitat és moviment, les persones es mouen, per canviar, per millorar, per

conèixer, per quedar-se o per tornar a marxar. I el tema és així, és mou entre el funk, el hip-hop i el *latin*... Però sabem del cert que aquesta naturalitat de la vida mateixa és negada darrere qualsevol frontera, dia rere dia. La cançó vol parlar de l'experiència de les persones migrants, que en primera persona formen part d'un gran col·lectiu humà: 'Sóc ressò d'una gran glacera', cantem. És denúncia, i al mateix temps és esperança: '*Let's go, let's go, we're gona break this borders*'".

"Respirar sota l'aigua": "Aquesta cançó parla de l'experiència de perdre algú estimat. Un familiar, una parella, una amiga. Parla del buit que genera, però després del dolor s'obre un espai per al record, la presència, els codis i l'aprenentatge compartit que segueix donant fruits, i que ens permet seguir fent-nos 'a mida l'amplada del món'. Per això ens parla de no tenir por del record, i saber que 'en l'enyorança neix vida' i que és així com aprenem a respirar sota l'aigua".

"Vigila": "És un reggae que ens porta un cant a la vida i un rebuig a la manera com molts cops acabem vivint: sense cuidar-nos com cal, sense tenir cura dels moments, de les relacions humanes, del temps de somiar, de jugar, de riure. És un toc d'atenció que ens convida a aturar el ritme inconscient de les nostres vides, de treball, de consum, de velocitat... i adonar-nos de la importància de dibuixar el cel amb les mans, de confiar en l'imprevist, de no tenir por de sentir-nos estranys. És un crit a la llibertat, a viure la vida com un full en blanc".

"Sense pressa": "Viatgem fins a la Jamaica de la dècada dels seixanta per portar com a *groove* del tema un ritme ben caribeny, un ska clàssic. Parlem de la importància de prendre'ns les coses amb calma i prendre decisions dia a dia. Amb un punt despreocupat convidem l'oient a l'experiència de viure en el present fins a l'extrem. Hi cantem 'un dia m'adormo a prop del mar i em desperto a dalt d'un volcà', que moltes vegades agafar-se la vida d'aquesta manera, encara que sigui temporalment, t'ajuda a retrobar-te i poder tornar a tocar de peus a terra amb les coses més fermes i clares".

"No cridis al mal temps": "Amb aquest tema, i a ritme de *merengue*, ens posem a cridar... a cridar amb alegria, a cridar en companyia, a cridar quan hi ha poc i a fer-ho també quan hi ha massa... És per tant una crida a l'acció, a buscar-nos, a ajuntar-nos, a expressar-nos, a sortir dels cercles viciosos del desànim i de l'individualisme, a crear col·lectivament, a encendre la flama i escampar-la".

"Instante": "És una curiosa barreja de *cúmbia* i *balkan*, i ens hem animat a escriure el tema en castellà. La cançó comença volent jugar amb les hipèrboles, les exageracions, que sovint es vinculen a l'amor. Però jugant jugant, finalment acaba assumint i defensant que un segon, un instant (i segurament només un instant) d'amor pot arribar a condensar una força capaç de fer desaparèixer tota la resta, fins al punt de no existir res més, de fer insubstancial tot el transcorregut entre el Big Bang i aquell moment d'estima plena".

"C'est la vie": "Aquesta cançó comença amb la reflexió d'una persona que es pensava que havia trobat tot el que sempre havia volgut, 'dreia tenir tot el que em feia feliç...'. Però d'alguna manera es desperta i s'adona que tot el que sempre li havien explicat que era el correcte de fer, no el farà eternament feliç. Per tant la cançó es va desenvolupant com un procés d'alliberament cap a una altra forma de vida, més conscient del que un mateix vol a cada moment i amb ganes de viure. La reflexió ve acompanyada d'un swing molt ballable que encara t'encomana més les ganes d'aprofitar el present".

"Niu de plomes": "És una de les cançons més directes i crítiques del disc, hi mostrem el nostre rebuig total a les guerres i a la misèria que trobem al nostre món. Moltes vegades no som conscients de l'infern que pateixen les persones afectades, i convidem a empatitzar amb totes elles, per adonar-nos que estem vivint permanentment amb un vel que ens hem de treure dels

ulls, i mobilitzar-nos per fer alguna cosa amb les injustícies del nostre planeta. Tornem a la fusió del swing amb un caminar més hip-hop de bateria, percussió i piano, per transmetre un punt més explosiu a la cançó, que va molt lligat amb el que volem expressar al tema".

"Mirall": "Aquesta cançó ens parla de la manera com acabem fent, sent, tot allò que el nostre entorn espera de nosaltres. 'Sóc tot allò que em surt tan bé... el que els altres no fan si no vinc', cantem. Parla de com aquesta expectativa si bé pot generar un espai de confort i reconeixement, en realitat estreny les possibilitats de ser, de canviar, de provar, d'equivocar-se i de créixer. Per això ens convida a mirar endins i a mirar-nos des de fora, per desbordar el motllo, per viure sense (auto)imposicions".

"Nues": "És una cançó eròtica en tota regla, el moment més romàntic del disc! Ens presenta la situació d'una nit mirant les estrelles entre dues persones on el desig és molt present. En aquesta cançó hem volgut trobar el punt càlid amb la combinació de la bossa-samba del caminar i la senzillesa i subtilesa de les melodies".